

Hồi Thứ Hai Mươi Bốn

MÁU NHUỘM HOA SƠN

Chung Nam Sơn với Thiên Sơn và Hoa Sơn là một dãy núi liên tiếp... Tuy không cao lắm, nhưng đâu đâu cũng hiểm trở, và phong cảnh đẹp tuyệt vời.

Hoa Sơn thì núi đá chập chùng, hùng vĩ, thật là một nơi kỳ quan. Vì vậy phái Hoa Sơn chiếm một uy tín không nhỏ trong giang hồ.

Tiểu Tà muốn đến Chung Nam Sơn bằng quan lộ thì phải đi qua Hoa Sơn.

Hai ngày qua...

Tiểu Tà và Tiểu Thất đã xuất hiện tại Hoa Sơn.

Tiểu Tà nhìn thấy Hoa Sơn cảnh vật đẹp đẽ tấm tắc khen thâm, nhưng có lúc nghĩ đến Thanh Ký Sơn thì cảm giác bức bối vô cùng.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Nơi đây chính là vùng đất của Thanh Ký Sơn. Lúc nào có thời gian rảnh chúng ta đi tìm gã trêu chọc cho vui.

Tiểu Thất nhìn dãy núi Hoa Sơn rồi cũng phụ họa theo Tiểu Tà:

– Rất thích thú! Rất thích thú!

Tiểu Tà nói:

– Người tiểu Hòa thượng đó không biết bây giờ đã xuất quan chưa? Chúng ta đừng cho chúng gặp mặt, vì nơi này là địa phận của chúng. Chúng ta muốn chạy cũng không thoát.

Tuy miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Tiểu Tà không có chút sợ hãi nào.

Tiểu Tà cười tiếp:

– Tiểu Thất! Có sợ không?

Tiểu Thất lắc đầu:

– Không sợ! Không sợ!

Nhưng hai người chỉ vừa đi qua được một nửa Hoa Sơn thì đã có cảm giác bất ổn. Hình như có người đang theo dõi.

Tiểu Thất khả năng thính giác rất nhạy, nói mau:

– Cẩn thận! Cẩn thận! Có người...

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Nhất định có người đang theo dõi chúng ta trên địa phận của phái Hoa Sơn. Thanh Ký Sơn chắc chắn không bỏ qua cơ hội này. Thật là oan gia chí báo. Tiểu Thất! Chúng ta chuẩn bị đến Hoa Sơn chơi một lần xem sao?

Bỗng từ xa có tiếng cười vọng tới.

Không lâu, đã có mấy bóng người từ trong rừng chạy ra. Số người này chính là đệ tử của phái Hoa Sơn, mà người dẫn đầu chính là Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn cười lớn:

– Dương Tiểu Tà! Hôm nay người có duyên phúc. Chúng ta lại gặp nhau rồi. Ta muốn mời người đến tậ xá chơi, không biết ý người thế nào?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Thân làm Hòa thượng còn có gì vui để đãi khách đây. Người mời ta đến để ăn chay niệm phật sao? Hoặc là đi tìm tiểu cô nương? Nếu ăn chay niệm phật thì ta không hứng thú rồi. Ta phải xin lỗi tiểu bằng hữu mà thôi.

Thanh Ký Sơn nghĩ thầm:

– Hôm nay ta phải bắt tiểu quỷ này mới được. Bây giờ bọn thủ hạ vẫn còn đến chưa đủ, phải kéo dài thời gian để tìm cơ hội.

Hắn thông thả:

– Dương thiếu gia! Chỉ cần người thích cái gì thì ta chuẩn bị cái đó. Chúng ta phái Hoa Sơn cái gì cũng có, tuyệt đối làm vừa lòng Dương thiếu gia.

Tiểu Tà làm gì không biết âm mưu hoãn binh của Thanh Ký Sơn, nên cười lớn:

Như vậy trong cuộc vui này có cả người nữa sao? Ta thì muốn lột quần áo của người.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã phóng tới nhanh như điện, hướng vào Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn kêu lên một tiếng hoảng hốt không ngờ Tiểu Tà nói là làm, muốn tránh cũng không được.

– Phạch... Phạch...

Thanh Ký Sơn đã bị Tiểu Tà tát vào mặt hai cái, thân mình ngã xuống, thật là nhục nhã.

Tiểu Tà muốn tiếp tục xông lên, nhưng đã bị đệ tử phái Hoa Sơn bao vây, lập tức ném phi đao ra ứng chiến.

Tiểu Thất thấy vậy cũng vội rút Hàn Ngọc đao xông vào vòng chiến, lúc chém Đông, lúc chém Tây như chỗ không người.

Bọn đệ tử Hoa Sơn kêu lên thảm thiết.

Chúng nó đều là bọn thuộc hạ vào hàng thứ hai, làm sao chống lại Tiểu Tà.

Tiểu Tà càng đánh càng hăng, như giao long xuất động, đánh bọn đệ tử Hoa Sơn tơi tả, lớp chết lớp bị thương hơn mười mấy người, cứ từ từ thối lui.

Thanh Ký Sơn tức giận, nhưng không dám xông vào, đứng đằng sau hét lớn:

– Chúng bây mau trở lại giao tranh! Dương Tiểu Tà, hôm nay người nhất định phải bỏ mạng nơi đây.

Không lâu, Thanh Ký Sơn lại gọi lớn:

– Diệp Tổng quản! Hãy mau ra đây! Tiểu tử đã bị ta bao vây rồi.

Té ra Thanh Ký Sơn nhìn thấy Diệp Tổng quản đã dẫn theo năm mươi sáu tay kiếm sĩ của phái Hoa Sơn chạy đến, nên mới dám kêu ngạo như vậy.

Tổng quản nói:

– Thiếu gia! Thuộc hạ bắt hấn lập tức.

Diệp Tổng quản vừa phóng tới chỗ Tiểu Tà thì năm mươi sáu tên kiếm thủ đồng loạt chạy đến, bao vây Tiểu Tà và Tiểu Thất vào giữa.

Tiểu Tà nhìn thấy tạm thời thu tay về, đưa mắt nhìn quanh, tìm cách thoát chạy.

Tiểu Thất cũng thu tay, lưng dựa lưng bốn mặt nghênh địch.

Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Nguy rồi! Hôm nay chúng ta gặp trận dữ rồi. Trận Thanh Long Kiếm của phái Hoa Sơn rất lợi hại, đã nổi tiếng giang hồ, ít ai phá nổi. Lão đầu ta có nói qua.

Thanh Ký Sơn đứng bên ngoài nói:

– Dương Tiểu Tà! Người lại có được ngày hôm nay. Chờ một lát sẽ biết Thanh Ký Sơn ta lợi hại thế nào. Ha... ha...

Tiểu Tà nghĩ phải lợi dụng thêm một chút thời gian để nghỉ ngơi lấy sức, nên cười nói:

– Thanh Ký Sơn! Người rất giỏi, nhưng người đã quên rằng tánh mạng của người đã hai lần trong tay ta. Người đừng tưởng Thanh Long Kiếm pháp bắt được ta? Không tin thì thử xem.

Tiểu Tà nói lời này chỉ để hăm dọa đối phương làm cho đối phương dao động tinh thần.

Thanh Ký Sơn thực ra đã sợ Tiểu Tà. Nhất là gần đây Tiểu Tà đã lên được Thiếu Lâm Thất Linh Cầm, danh tiếng vang dội khắp nơi.

Vì vậy, ai nấy đều giật mình, nhất thời khựng tay lại.

Lúc này Diệp Tổng quản muốn xung chiến cũng không phải là không có biện pháp. Lão nghĩ rằng nếu không bắt được Tiểu Tà cũng bắt Tiểu Thất, làm cho Tiểu Tà bối rối.

Lão hướng về Thanh Ký Sơn nói:

– Thiếu gia đừng lo! Chúng ta dùng trận Thanh Long Kiếm chưa từng thất bại, tiểu tử này gần đây lại hao tổn sức lực quá nhiều, nghĩ chắc hẳn còn đang bị thương, chúng ta dùng xa luân chiến cũng đủ lột mặt hắn rồi.

Thanh Ký Sơn đã leo lưng cọp, đồng thời cũng không muốn bỏ qua cơ hội phục thù, nên nói:

– Diệt Tổng quản! Vậy chúng ta hạ thủ đi.

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Tà bỗng nhiên hét lên một tiếng phát chiêu ép tới đệ tử Hoa Sơn, giết chết ba tên thuộc hạ.

Đây là bản ngã của Tiểu Tà, chỉ một lời là xung kích ngay.

Tổng quản kêu lên:

– Thanh Long kiếm trận chuẩn bị.

Tức thì năm mươi sáu tên kiếm thủ đã phát gió vu vu, công vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa ngênh địch, vừa kêu:

– Tiểu Thất! Trận kiếm này rất lợi hại. Huynh có cơ hội thì thoát đi, không có cơ hội thì đừng liều lĩnh.

Tiểu Thất gật đầu, lập tức né thân chặt về phía địch thủ.

Tiểu Tà tiếp tục giao tranh.

Chỉ thấy ánh kiếm lấp lánh bao quanh Tiểu Tà và Tiểu Thất không còn thấy được bóng mình.

Tiểu Tà trong vùng kiếm quan cảm giác áp lực rất nặng nề, vì cả năm mươi sáu mũi kiếm đều công kích một người.

Chỉ một khoảng thời gian, Tiểu Tà mồ hôi đã ướt áo, đối phó rất khó khăn.

Tiểu Thất cũng không đủ sức chịu đựng, tình trạng càng thêm thảm hơn nhiều.

Bỗng nhiên Tiểu Thất “A” một tiếng, vai trái bị thương, vì vậy hoạt động rất trở ngại.

Tiểu Tà thấy địch thủ nếu tiếp tục bao vây chỉ còn có cách thí mạng, nếu không cũng bị tử thương.

Lập tức vung tay phải sử dụng “Cô Tinh Kiếm Pháp”, tinh quang chiếu sáng, phát lên một vùng kiếm khí, bao trùm ba kiếm thủ Hoa Sơn.

Ba kiếm thủ Hoa Sơn bị độc chiêu, rơi kiếm:

– Oái... oái...

Tiếp theo mấy tiếng kêu thảm, bọn đệ tử Hoa Sơn sợ hãi, tay kiếm bỗng nhiên chậm lại, không biết cách nào chế ngự Tiểu Tà.

Tiểu Tà lúc này vai phải, vai trái, hai bên đùi đều bị thương, máu chảy không ngừng, nhưng Tiểu Tà có cảm giác không có đau đớn gì cả.

Gã biết rằng trận kiếm đã mất đi ba người nhất định sẽ loạn, liền xạ thủ một lúc mấy cây phi đao.

Chỉ nghe vang lên loạt tiếng kêu, đã có một số người ngã xuống.

Tổng quản xem thấy lập tức tham chiến, công vào Tiểu Tà làm cho thế trận hồi phục.

Tiểu Tà nhặt được một thanh trường kiếm quay qua đánh ép về phía Diệp Tổng quản.

Tiểu Tà hy vọng trong thời gian ngắn sẽ chế phục được Diệp Tổng quản, nhưng vì đã bị thương quá nhiều vết nên từ từ chiêu pháp của Tiểu Tà cũng chậm lại, không theo kịp ý muốn.

Tiểu Tà lập tức ném một số phi đao về phía Tổng quản, đồng thời phi thân hướng về phía khác bay đi.

Mười mấy ngọn phi đao bay ra nhắm vào địch thủ, nhưng thân mình đã mất trốn, té xuống đất.

Mặc dù vậy, Tiểu Tà vẫn nhắm về hướng đệ tử Hoa Sơn kích tới.

– Tăng!

Tiểu Tà mượn ngay kiếm địch, bay về phía Diệp Tổng quản. Nhưng chỉ cần quay lưng một cái, Tiểu Tà đã bị kích trúng hai mũi kiếm.

Không chậm trễ, Tiểu Tà liền xuất chiêu “Nguyệt Bạch Tinh Trầm” phát ra một luồng tinh quang xạ đến Diệp Tổng quản, nhanh như chớp.

Diệp Tổng quản muốn đưa kiếm ra đỡ, nhưng chiêu này khí lực phi phàm.

– Oái...

Một tiếng rú thảm, ngực Tổng quản đã bị Tiểu Tà đâm thủng, thân mình bay ra xa, nhưng may không trúng yếu huyệt, nếu không đã bỏ mạng rồi.

Tổng quản hô lên:

– Hãy nỗ lực bắt người kia!

Các đệ tử Hoa Sơn nghe lệnh, vội dồn kiếm về phía Tiểu Thất.

Tiểu Thất không còn duy trì nổi, bị một số địch thủ tăng cường, chỉ một sơ hở đã bị thọ thương. Tiểu Thất té xuống đất.

Tiểu Tà hét lên một tiếng, hai mắt đỏ như lửa hướng về phía Tiểu Thất phóng tới.

Thanh Ký Sơn thấy vậy kêu lớn:

– Bắt gã kia mau!

Bọn thuộc hạ nghe lệnh lập tức công về phía Tiểu Tà, chặn Tiểu Tà lại. Mũi kiếm như rừng gươm.

Tiểu Tà bất kể sống chết xông vào chúng đệ tử Hoa Sơn xuất chiêu sấm sét.

Đệ tử Hoa Sơn không ngăn cản nổi lên lần lượt thối lui. Tiểu Tà bây giờ tung hoành khắp nơi.

Tiểu Tà bị một vết thương thì đối phương đổi một sinh mạng. Chỉ vì Tiểu Tà muốn cứu bạn nên bất để đến mạng sống của mình.

Thanh Ký Sơn kinh hãi, quát:

– Bắt Tiểu Thất đem đến đây.

Bọn thuộc hạ đã bắt được Tiểu Thất đem đến gần chỗ Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn chĩa mũi kiếm vào cổ họng của Tiểu Thất, nói:

– Tiểu Tà! Có chịu trói không? Nếu không ta giết hẩn.

Tiểu Tà thấy Tiểu Thất lọt vào tay Thanh Ký Sơn, nổi giận hét:

– Thanh Ký Sơn! Oan có đầu, nợ có chủ. Tiểu Thất không liên quan đến chuyện của ta. Ta phải biết được hẩn còn sống hay đã chết. Nếu hẩn chết rồi chúng bay không một người nào chạy thoát. Nếu hẩn còn sống ta sẽ chiều ý người, muốn làm gì ta thì làm.

Đôi mắt Tiểu Tà đỏ như lửa, giống như một hung thần, nhất quyết phải được nghe tiếng nói của Tiểu Thất.

Thanh Ký Sơn sợ hãi, lập tức khám xét Tiểu Thất, thấy Tiểu Thất chưa chết, chỉ trúng một nhát kiếm trên ngực bị mê xủ mà thôi, nên lập tức điểm ngay huyệt cầm máu, đồng thời gọi Tiểu Thất tỉnh dậy:

– Tiểu Thất! Người còn sống, hãy nói chuyện với Tiểu Tà đi.

Tiểu Thất nói:

– Tiểu Tà! Huynh mau chạy đi!

Giọng nói của Tiểu Thất rất yếu ớt.

Tiểu Tà đã yên tâm hướng về Thanh Ký Sơn:

Thanh Ký Sơn! Ta chiều ý người, nhưng người không được làm khó dễ Tiểu Thất. Nếu không, ta sẽ nhuộm máu Hoa Sơn.

Thanh Ký Sơn có vẻ kinh hãi...

Tiểu Tà không muốn tái chiến chỉ vì muốn cứu mạng Tiểu Thất nên phải nhân nhượng mà thôi. Dù phải buông tay chịu trói, Tiểu Tà vẫn phải bảo vệ cho Tiểu Thất. Sau này sẽ tìm cơ hội thoát thân.

Thanh Ký Sơn cười lớn:

– Dương Tiểu Tà! Phái Hoa Sơn chúng ta cũng thuộc chánh phái võ lâm. Ta hứa sẽ không làm hại bạn người. Bây giờ người buông tay chịu trói thì xong.

Mục tiêu của Thanh Ký Sơn chỉ là trả thù Tiểu Tà, còn Tiểu Thất thì không

có gì quan trọng.

Tiểu Tà đứng một chỗ, bất động...

Lập tức có hai tên đệ tử Hoa Sơn bắt trói lại.

Tiểu Tà thấy bản thân đã bị trói, liền kêu lên:

– Thanh Ký Sơn! Ta biết người sẽ không buông tha Tiểu Thất, nhưng ta hy vọng người đối xử tốt với hắn, nếu không hậu quả sẽ không lường trước được. Ta sẽ bắt Hoa Sơn chúng bay đền mạng.

Đôi mắt Tiểu Tà sáng quắc lên, chiếu thẳng vào mặt Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn vốn đã sợ Tiểu Tà, luôn cả bọn đệ tử Hoa Sơn trong trận đấu này cũng đã chết gần hai mươi người. Số tử vong này cũng làm Thanh Ký Sơn ớn lạnh.

Thanh Ký Sơn nói:

– Dù người không có yêu cầu, ta cũng không làm hại Tiểu Thất. Ta sẽ thế người chữa thương cho hắn.

Nói xong hắn quay về bọn đệ tử ra lệnh:

– Chúng ta hồi sơn. Anh em bị chết thì khiêng về mai táng, người nào bị thương thì đem về điều trị.

Thanh Ký Sơn phóng mình đi trước, hướng về đỉnh núi.

o O o

Bước lên Hoa Sơn đã thấy một bia đá cao một trượng, rộng ba thước, màu xám tro.

Trên bia đá có khắc một hàng chữ rất lớn:

“Tây Ngạc Hoa Sơn”

Trước trại, quanh Hoa Sơn đạo, thấy một vùng cung điện cao vút.

Bên sau cửa cổng, hai bên có trồng nhiều cây tùng.

Phía trong cùng về bên trái có ngôi nhà đá hình bát giác, bên trên treo một tấm bảng đề “Nhà tiếp khách”

Từ bậc thang bước qua, có một trang viện, xung quanh tường đá, phía trên có tấm bảng viết “Phái Hoa Sơn”

Cửa lớn trong viện bằng sắt, màu nâu, đang mở lớn, bên trong là thao trường luyện võ.

Đối mặt trang viện là đại sảnh, có khắc chữ vàng.

Lúc này Chưởng môn phái Hoa Sơn là Vô vi kiếm khách Thanh Tử Y đã đứng tại trước cửa chờ tin tức, trên mặt có chút nôn nao.

Chưởng môn độ năm mươi tuổi, mặc áo rộng màu tím, tóc cột cao, râu dài tới ngực, mặt trắng như thư sinh không giống người luyện võ. Đôi mắt thì quá nhỏ, làm cho người ta có cảm giác con người này hẹp hòi, nhỏ mọn.

Có lẽ lão đang lo lắng ái tử của lão chưa về, không biết có xảy ra điều gì nguy hiểm.

Thanh Ký Sơn vừa bước vào cửa đại sảnh, thấy thân phụ liền nói lớn:

– Thân phụ! Con đã bắt được Dương Tiểu Tà đem về đây.

Vừa nói, vừa hướng về Thanh Tử Y chạy tới.

Diệp Tổng quản cũng dẫn Tiểu Tà và Tiểu Thất vào.

Tuy đã bắt người về đây nhưng không có ai dám cười.

Thanh Tử Y thấy thủ hạ vất vả trong trận chiến vừa rồi, lớp chết, lớp bị thương, số còn lại quần áo dính đầy sinh lầy, tâm thần chấn động không ngừng.

Phái Hoa Sơn đã mười năm nay chưa từng gặp thảm trạng như vậy...

Thanh Tử Y không nhịn được đau đớn trong lòng hét:

– Ký Sơn! Chuyện này có phải do tiểu tử đó gây ra không?

Thanh Tử Y tuy võ lâm chính phái, nhưng hành vi bất thường. Bây giờ thấy bọn thuộc hạ tổn thương như vậy cũng không giữ được thể diện của bậc tôn sư.

Thanh Ký Sơn nghe tiếng hét của phụ thân, trong lòng rất mừng, dù hẳn muốn báo thù riêng, nhưng vẫn phải sợ phụ thân cản trở.

Thân phụ Thanh Ký Sơn thuộc vào giang hồ chính phái, dĩ nhiên không vì ý riêng mà hiếp đáp người khác, nhất là Tiểu Tà, một chàng trai chưa đến hai mươi tuổi.

Bây giờ Thanh Ký Sơn thấy cha mình đã nổi giận, nên mượn cớ đổ lỗi cho Tiểu Tà.

Thanh Ký Sơn nói:

– Thưa thân phụ! Chính hẳn đã gây sự. Hẳn còn dám kiêu ngạo muốn đập bỏ phái Hoa Sơn, nên con mới tức giận đánh trọng thương, bắt đem về đây để phụ thân xử lý.

Thanh Tử Y hét lớn:

– Dẫn chúng nó lên đây.

Hai tên đệ tử đã bắt Tiểu Tà và Tiểu Thất dẫn đến trước mặt Thanh Tử Y.

Tiểu Tà nhìn Thanh Tử Y nghĩ thầm:

– Lần này gặp được lão đại ác rồi. Như vậy rất khó nói. Nhưng không có lão đại ác làm sao sinh ra tên tiểu ác đây.

Tuy đang bị trọng thương, nhưng Tiểu Tà miệng vẫn tươi cười:

– Dương Tiểu Tà bái kiến Thanh Tử Y, chưởng môn phái Hoa Sơn.

Thanh Tử Y hỏi:

– Người chính là Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà nói:

– Chưởng môn lão nhân! Có chuyện gì thì cứ từ từ nói, cần gì phải nóng giận như vậy? Không sai! Tại hạ là Dương Tiểu Tà, xin được chỉ giáo.

Thanh Ký Sơn đã biết Dương Tiểu Tà là con người đa mưu, diệu kế, không biết sắp diễn trò gì đây, sợ thân phụ mình lầm kế, lập tức xen vào, nói:

– Phụ thân! Tiểu tử này rất xảo quyệt, phụ thân nên đề phòng.

Tiểu Tà cười nói:

– Chưởng môn lão nhân! Con của ông so sánh với ông còn độc ác hơn nhiều.

Thanh Tử Y tức giận thét:

– Cái gì mà độc ác hơn? Người đừng dùng lời xảo quyệt, bốn chưởng môn sẽ cho người nếm mùi lợi hại.

Để chọc giận Thanh Tử Y, Tiểu Tà còn hướng về Thanh Ký Sơn đùa cợt:

– Thanh Thái thượng chưởng môn! Ta chào người.

Mặt của Thanh Tử Y đổi sắc, lúc đỏ lúc trắng vì tức giận quay sang Thanh Ký Sơn nói:

– Hãy đứng im một bên! Ta đang xử lý công vụ, tại sao con dám xen vào?

Thanh Ký Sơn thấy phụ thân quở trách, không nói ra tiếng nào chỉ đứng nép sang một bên, đưa mắt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói với Thanh Ký Sơn:

– Tiểu Hòa thượng! Người muốn làm Chưởng môn thì còn lâu. Ta thấy ít nhất cũng phải hai mươi năm nữa. Người phải kiên nhẫn đợi chờ. Không chừng người phải chết sớm.

Thanh Tử Y thấy Tiểu Tà không nhìn mình, mà cứ chú ý nhìn con mình trêu tức, nổi giận nói:

– Dương Tiểu Tà! Ta hỏi người vì nguyên nhân gì mà hiếp đáp con ta, lại còn giết chết đệ tử phái Hoa Sơn nữa. Nói mau! Nếu không bốn chưởng môn phải xử theo quy ước võ lâm là giết người đền mạng.

Tiểu Tà nói:

– Đánh con ông vì con ông ra đường chọc ghẹo gái lành! Giết chết đệ tử Hoa Sơn vì đệ tử của ông muốn giết tôi. Việc chỉ đơn giản như vậy thôi.

Thanh Tử Y nghe nói con mình ra đường chọc ghẹo gái lành mặt thẹn thùng, quay lại hỏi Thanh Ký Sơn:

– Sơn nhi! Có chuyện này sao?

Thanh Ký Sơn đã có chuẩn bị, liền nói:

– Phụ thân! Đó là lời láo xược của hắn. Lần trước hài nhi đến Hoa Thanh Trì, gặp hắn đang chọc gái lành, con cùng A Phúc mạo hiểm giải nguy cho cô gái đó. Phụ thân đừng nghe lời của hắn, cứ hỏi A Phúc và Tổng quản thì biết. Hôm nay hắn lại trở mặt, tìm con và A Phúc thanh toán.

Thanh Tử Y cũng hy vọng như vậy, gạt đầu hương về Tổng quản hỏi:

– Diệp Tổng quản! Có chuyện này không?

Tổng quản và Thanh Ký Sơn cũng cùng âm mưu, đồng lõa, nên nói:

– Chính là như vậy. Thuộc hạ không dám nói láo.

Thanh Tử Y có vẻ vừa ý, cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Người có còn chuyện gì muốn nói không?

Tiểu Tà cũng đã lường trước được kết quả như vậy nên không có gì ngạc nhiên:

– Thanh Tử Y! Ông có biết trong thiên hạ ai ngu nhất không?

Thanh Tử Y hỏi:

– Ai?

Tiểu Tà nói:

– Ông chính là người ngu nhất. Rõ ràng chúng nó đang lừa gạt ông mà ông thì cố ý để cho chúng nó lừa gạt. Cái ngu này không phải tầm thường.

Thanh Tử Y tức giận hét to:

– Người đâu! Bắt chúng nó giết đi, báo thù cho đệ tử.

Bọn vệ sĩ Hoa Sơn ào tới.

Tiểu Tà hét lên:

– Đứng lại!

Tiếng hét làm mọi người chấn động, đứng khựng lại.

Tiểu Tà nói:

– Thanh Tử Y! Ông nghĩ rằng ta không dám động đến phái Hoa Sơn của ông sao? Người có biết người giết ta hậu quả sẽ thế nào không? Ngu? Thật là ngu!

Thanh Tử Y kinh hãi, nghĩ thầm:

– Chỉ một đứa tiểu hài mà công phu giỏi như vậy thì sư phụ của hắn phải như thế nào rồi. Nếu sư phụ của hắn đến đây thì...

Liền hỏi:

– Dương Tiểu Tà! Sư phụ người là ai?

Tiểu Tà nói:

– Tôi không có sư phụ.

Thanh Tử Y hỏi tiếp:

– Vậy ai dạy võ công cho người?

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu tử.

Thanh Tử Y chưa từng nghe qua danh hiệu này nên ngạc nhiên hỏi:

– Lão đầu tử của người tên họ là gì?

Tiểu Tà đáp:

– Như vậy thì phải đi hỏi ông ta rồi.

Thanh Tử Y cười lớn, nói:

– Vô danh tiểu tốt! Bốn chưởng môn giết chết người coi ai làm gì được ta?

Tiểu Tà cười ha... ha... mỗi lúc một to tiếng.

– Muốn giết à? Ông cứ giết thử xem.

Thanh Tử Y cũng cười, nhưng không dám động thủ, tại vì trước khi chưa biết rõ thân phận của Tiểu Tà thì hẳn chưa thể xử lý được.

Bỗng nhiên, Thanh Tử Y nghĩ đến Giang hồ Lục quái mấy hôm trước cũng có liên quan với việc cướp pháp trường, có thể...

Lão âm thầm nghĩ ngợi một lúc, rồi nhỏ giọng hỏi:

– Dương Tiểu Tà! Người cùng Lục quái có quan hệ gì?

Tiểu Tà thấy cuộc đấu trí đã có chút ít kết quả nên yên lòng:

– Không có cái gì. Nhưng lần trước, tôi đang làm thượng khách, dạo chơi Phi Long bảo, thì Lục quái đến đòi người. Như vậy có tức cười không?

Thanh Tử Y nghe có vẻ kinh hãi:

– Dương Tiểu Tà! Lão phu tạm thời chưa giết người, nhưng cũng phải đòi công lý. Người đâu! Bắt hai tiểu tử này nhốt vào ngục thất.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Đa tạ! Thanh Tử Y! Ta phải có thời gian nghỉ ngơi. Nói chuyện với ông rất mệt mỏi.

Thanh Ký Sơn chạy đến bên Thanh Tử Y nói nhỏ:

– Thân phụ! Hải nhi có chút ý kiến, xin phép được nói ra.

Thanh Tử Y biết rằng Tiểu Tà có quan hệ với Lục quái nên cũng đang phân vân, liền hỏi:

– Con nói đi.

– Cảm ơn phụ thân! Hà nhi nghĩ rằng phải khống chế võ công của Dương Tiểu Tà, hoặc là phế bỏ võ công của hắn đi. Nếu không sau này hậu quả sẽ tai hại. Dù sư phụ của hắn đến đây, chúng ta cũng có thể trả lời được, tại vì hắn đã giết chết đệ tử Hoa Sơn. Chúng ta không giết hắn, chỉ phế bỏ võ công thì không ai trách cứ chúng ta được.

Thanh Tử Y suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Sơn nhi! Ta thấy chỉ khống chế hắn thì cũng đủ rồi. Nếu phế võ công, sau này có người đến chất vấn thì khó lòng giải đáp.

Thanh Ký Sơn nói nhỏ:

– Phụ thân! Chúng ta cũng có cách làm cho hắn bị tẩu hỏa nhập ma, thì tự nhiên võ công của hắn bị phế bỏ. Như vậy không phải hay sao? Sư phụ của hắn muốn đổ lỗi cho chúng ta cũng không được.

Thanh Tử Y nói:

– Sơn nhi! Phải làm cách nào để che mắt người ta đây.

Thanh Ký Sơn nói:

– Tẩu hỏa nhập ma đa số là chân khí đề không lên. Hà nhi chỉ cần cho hắn uống một món thuốc độc, hắn sẽ vận công trị thương cho thuốc độc ngấm vào kinh mạch, lần hồi bị phế bỏ võ công. Làm cách này nhất định không ai biết. Ngay cả bản thân hắn cũng chẳng phát hiện ra.

Thanh Tử Y nói:

– Được rồi! Con cứ làm như vậy. Chúng ta có thể tránh một mối họa về sau.

Thanh Ký Sơn vui mừng:

– Thân phụ nói rất đúng. Con tận lực thi hành.

o O o

Tiểu Tà và Tiểu Thất đã bị giam trong ngục thất ba ngày rồi.

Ba ngày này Tiểu Tà liên tục trị thương cho Tiểu Thất nên thương thế của Tiểu Thất giảm đi rất nhiều chỉ còn thấy đôi bụng, vì bọn thuộc hạ của Hoa Sơn không đem cơm đến.

Việc không đem cơm đến chính là Thanh Ký Sơn cố ý làm như vậy, để cho Tiểu Tà và Tiểu Thất bị đói lả đi rồi mới thực hiện âm mưu tẩm độc.

Đợi mãi không thấy đem cơm đến, Tiểu Tà nổi giận la hét:

– Thanh Ký Sơn! Nếu người không mau đem cơm nước vào đây lần sau ta nhổ lảng đầu người để suốt đời làm Hòa thượng.

Quả nhiên tiếng kêu la của Tiểu Tà rất có hiệu lực.

Thanh Ký Sơn đã đem hai bát cơm đây vào ngực thất.
Hắn bỏ thuốc độc vào cơm, hạ độc Tiểu Tà, vì thuốc độc hắn tán rất nhuyễn.
Hắn dự tính trong cơn đói khát, Tiểu Tà không còn thì giờ để phát hiện được.
Còn Tiểu Thất thì võ công không mấy nguy hiểm, nên Thanh Ký Sơn ít quan tâm.

Thanh Ký Sơn nói:

– Cứ ăn đi! Ta đem cả cơm rượu đến đây là tử tế lắm rồi. Còn kêu la gì nữa.

Quả nhiên, Thanh Ký Sơn có xách theo hai bình rượu.

Tiểu Tà bụng đã đói quá nên ăn rất nhanh. Hai người vừa ăn vừa uống rượu.

Tiểu Tà cười nói:

– Thân tạ Chưởng môn! Ta cảm ơn và hy vọng mỗi ngày đem đủ ba bữa ăn cho đúng giờ.

Thanh Ký Sơn thấy Tiểu Tà đã uống hết thuốc độc, lập tức cười lớn, nói:

– Dương Tiểu Tà! Từ nay về sau ngươi không phải là người của võ lâm rồi. Ngươi có biết không? Ha... ha...

Tiểu Tà nghe nói có cảm giác là lạ, đã hiểu phần nào âm mưu của Thanh Ký Sơn, nhưng giả bộ không hiểu, cười nói:

– Nếu chúng ta được ở đây ăn no, ngủ ngon thì chúng ta không muốn làm nhân vật võ lâm nữa rồi.

Thanh Ký Sơn đắc ý cười:

– Dương Tiểu Tà! Không phải đơn giản như vậy đâu. Ta muốn các ngươi sống không được, chết không được, trong lòng khủng hoảng, bất an. Mỗi ngày ta đến đây hành hạ ngươi đánh ngươi một trăm roi, sau rồi dùng kim đâm vào tay chân ngươi, lấy dao lóc thịt ngươi, cắt lưỡi ngươi. Ha... ha... Ta báo cho ngươi biết lúc này trong chén cơm không phải ngon lành gì.

Tiểu Tà trong lòng đã hiểu rõ âm mưu của Thanh Ký Sơn rồi, nên nghĩ thầm:

– Âm mưu hạ độc! Lão Dương gia chỉ cần đá ra thì không có chất độc nào còn tồn tại trong người được. Lần này ngươi sẽ biết tay ta.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà giả bộ kinh hãi:

– Thanh Ký Sơn! Ngươi...

Thanh Ký Sơn cười lớn:

– Không sai! Trong bát cơm ta đã bỏ thuốc độc, chỉ cần ngươi vận chân khí hi... hi... ngươi trở thành phế nhân rồi.

Tiểu Tà phóng lên cửa sổ sắt, đưa tay muốn bắt Thanh Ký Sơn, hét:

– Thanh Ký Sơn! Ta sẽ lột da ngươi. Giết chết ngươi.

Tiểu Tà giả cách như điên lên.

Thanh Ký Sơn thấy vậy đắc ý cười:

– Lại đây! Người thường ngày tỏ ra uy phong, nhưng hôm nay thì mất tất cả rồi. Thôi! Người cứ nghỉ ngơi đi! Ta ngày mai mới đến. Ha... ha...

Thanh Ký Sơn quay lưng bước đi.

Tiểu Tà gọi theo:

– Thanh Ký Sơn! Người đứng lại! Ta muốn lấy mạng người! Có gan thì vào đây.

Tiểu Thất thấy vậy kêu Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh làm gì vậy?

Tiểu Tà nói nhỏ:

– Không sao cả! Ta phải giả ngộ độc để lập kế. Nhưng huynh thì khó rồi. Có lẽ phải chờ một tháng nữa mới phục hồi. Vậy...

Tiểu Tà đưa tay điểm vào huyệt đạo của Tiểu Thất để ngăn chặn, không cho thuốc độc nhiễm vào nội tạng.

Nghĩ đến thuốc độc của Thanh Ký Sơn, Tiểu Tà tức cười:

– Ta là Dương tiểu gia, gần mười năm ngâm mình trong thuốc độc, lại dùng kim đả thông kinh mạch, dù thuốc độc đến đâu cũng chỉ làm cho ta tăng thêm sức lực mà thôi. Trừ ra Hắc Huyết Thần Trâm thì ta mới chịu thua.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Thất hỏi:

– Tiểu Thất! Huynh cảm giác ra sao rồi?

Tiểu Thất sắc mặt hơi trắng:

– Không sao! Tiểu Tà! Đệ còn khỏe?

Tiểu Tà lập tức đỡ Tiểu Thất xuống, nói:

– Cứ nghỉ ngơi! Huynh đừng lo lắng gì cả! Chỉ cần có tôi ở đây bọn nó không làm gì được chúng ta đâu.

Vừa nói, vừa ấn vào các huyệt đạo của Tiểu Thất ép khí độc ra ngoài, nói:

– Tiểu Thất! Sắp tới ta phải la lối, ca hát bậy bạ, huynh đừng tưởng ta điên khùng nghe?

Tiểu Thất gật đầu cười, biểu thị đã hiểu dụng ý của Tiểu Tà.

Qua một lúc, Tiểu Tà sửa lại áo quần chỉnh tề một chút quay hỏi Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Mặt ta có còn dấu tích gì không?

Tiểu Thất nói:

– Không có!

Tiểu Tà quay thân một cái đã phóng tới cửa sổ ngục thất, ca hát toàn những câu tình ái, có lúc lại khóc lớn lên.

Ca hát và khóc lóc đến chán, Tiểu Tà lại nằm xuống đất ngủ say.

o O o